

[Duetoft]

EF. Og da vidste man godt, at forudsætningen for at få et økonomisk samarbejde med Vesten var, at menneskerettighedssituationen østpå blev ændret. Se, det havde en virkning, og det er det, jeg i al stilfærdighed tillader mig at sige.

Det er ikke en underkendelse af Europarådet, men det er specielt til fru Inger Harms, der nævnte dette med reklamepengene og vægtningen i forhold til EF. Det var jo ikke mig, det var fru Inger Harms, der førte vægtningen mellem EF og Europarådet ind. Og her er det, at jeg i al stilfærdighed tillader mig at sige, at EF's virksomhed nu nok har haft en større betydning for menneskerettighederne østpå, end Europarådet har, alene af den grund at økonomien har haft så stor betydning.

(Kort bemærkning).

Mogens Elvensø (FP):

Når hr. Bjørn Elmquist siger, at vi skal passe på ikke at bruge ressourcerne en hel bunke forskellige steder, så er det jo det, vi gør, fordi netop FN behandler menneskerettighederne, og det er dér, vi skal sætte ind. For det er da rigtigt, at menneskerettighederne er spørgsmål, der skal diskuteres mellem Vesteuropa og Østeuropa, men menneskerettighederne er et globalt problem, og det er derfor, vi bør satse mere på at tale om de kulturelle ting i FN, end vi skal i Europarådet.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg skal nok begrænse min debatlyst, men jeg tror, det her understreger behovet for, at vi lejlighedsvis, ligesom vi har om Nordisk Råd, får en debat om Europarådsforholdene, for selv i de partier, der har repræsentanter siddende i delegationen, kan jeg se, at det er så som så med den konkrete viden.

Det, der adskiller konventionerne i Europarådet og specielt Menneskerettighedskonventionen fra konventionerne i FN – og jeg giver hr. Duetoft helt ret i den vurdering, han har af mange konventionstekster – er jo artikel 25 i statutterne, der betyder, at statsborgere i medlemslandene har individuel klageadgang. Det vil sige, at danske statsborgere kan indklage danske højesteretsdomme for Menneskerettighedskommissionen og -domstolen i Strasbourg, og det sker, og Danmark bliver dømt.

Andre lande bliver også dømt, nogle hyppigere end Danmark – heldigvis, kan man sige, hvis man skal være chauvinist.

Men nogle af disse domme har så haft den grad af binding, at man selv i Danmark, selv om det ikke vedrørte os direkte, har indført lovgivning. 1982-lovgivningen om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold har vi i Folketinget gennemført – det var en socialdemokratisk regering, der foreslog – fordi England blev dømt ved Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg.

Det er den afgørende forskel mellem en Europarådskonvention som Menneskerettighedserklæringen og så FN-konventioner, og det skal vi ikke glemme.

Glønborg (KRF):

Jeg behøver ikke mange ord for at sige, at Kristeligt Folkeparti er enig med Socialdemokratiet i intentionerne i dette forslag, og havde der været behov for at give tilslutning til beslutningsforslaget for at få Europarådets budget igennem, havde vi også været villige til at give den. Men nu er den sag jo klar.

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at sige mere, men den lille meningsudveksling, der har været på korte bemærkninger, får mig alligevel til at sige, at jeg håber virkelig, at vi er enige om, at Danmarks udenrigspolitik først og fremmest føres i Danmark. Det er mest en bemærkning til hr. Duetoft, hvis indlæg næsten lød, som om det vigtigste af Danmarks udenrigspolitik førtes i EF.

Jeg er helt enig i, at skal vi nå noget over for Østeuropa, skal vi bruge EF. Vi skal også bruge vores samarbejde på nordisk plan. Men vi skal sandelig også bruge Europarådet med alt det, vi kan igennem Europarådet. Og vi skal sandelig også bruge FN-systemet. Lad os bruge alle gode kræfter for at fremme en demokratisk, sund udvikling i Østeuropa.

Ivar Nørgaard (S):

Jeg kan kun takke for den overvældende tilslutning, der har været til vores beslutningsforslag.

Til de bemærkninger, der er blevet fremført om, at det måske var overflødigt, vil jeg sige, at jeg synes, selve denne debat viser, at det har det bestemt ikke været.